

Ενα φωτεινό παράδειγμα

Αγρότης μετά τον πόλεμο, σήμαινε τρία- τέσσερα μεταλλικά αντικείμενα στο κατώι. Γυνί, κασμάς, τσάπα, κασάρι κλπ. Δυό βόδια, δυο λυκοσκισμένες, άντε και καμιά δεκαριά κότες. Μέσα από το μπαλωμένο σακάκι μια αγριεμένη καρδιά, μια πειστωμένη διάθεση για ζωή. Ένας αγώνας επί ματαίω μια άνιση πάλη, με τα στοιχειά της φύσης.

Το πουρνάρι, η τσερμιντζέλα και ο σκίντος, καλλωπιστικά φυτά μεν, μηδενικής ωφέλειας δε.

Ελιαζαν οι βάβες τον αύγουστο τους σπόρους, της ντομάτας, της πιπεργιάς, του αγγουριού. Από δίπλα ο τραχανάς. Υποδομή και προοπτική για τον επόμενο παραγωγικό χρόνο. Τι να πρωτοπαλέψεις; Την ξεραίλα του τόπου, τους αγέρηδες, τα χαλάζια, την παντελή έλλειψη γνώσης και μέσων; Ποιος αγώνας; Ποιο αποτέλεσμα; Η ξενιτιά ήρθε σαν φυσική συνέπεια. Σαν μοναδική έξοδος- επίθεση, από τις ντάπιες της απομόνωσης, της απόγνωσης. Διαβήκαμε εύκολα τον Προύθο. Βρεμένοι. Με γυμνασμένα ποδάρια, με αντοχές θεριών. Μήπως και καλύψωμε κάποτε τα ισοζύγια, στη χαρά στην ελπίδα, στο όνειρο.

Ήταν επόμενο στις κοινωνίες των αγγέλων που βρεθήκαμε, ο καθένας μας να πάρει το μερίδιο της καταποσίμης του, της εξυπνάδας του, της επιθυμίας του. Βασικότερο όλων είναι τα διδάγματα, η σοφία που αποκτήσαμε, τα παραδείγματα. Ανοιξε ο ορίζοντας, όχι μόνο σε δουλειές, αλλά και πολιτισμούς. Άλλος κέρδισε χρήματα, άλλος εμπειρίες. Όλοι νικητές. Λίγοι όμως είχαν σχέδιο. Ελάχιστοι ήξεραν πρακτική αριθμητική.

Μετά από 50 χρόνια καταλάβαμε, μέσα από τις στατιστικές, πως είμαστε οι φτωχότεροι της Ευρώπης. Παντού ερείπια. Αδιέξοδα. Γενικεύουμε εύκολα το προσωπικό, βουλιάζουμε στις δίνες της προσωπικής μας αδράνειας, με κραυγές και λυγμούς. Τα μοιρολόγια σήμερα είναι μια μεγάλη δραματική τέχνη, αλλά του παρελθόντος. Οι καταγγελίες του κράτους και της μπίρας έχουν μια υπερβολή. Διότι όλα έχουν αλλάξει. Στο καλύτερο. Αρκεί μια μικρή σύγκριση: Τα βόδια έγιναν τρακτέρ. Η τσάπα έγινε φρέζα. Η εμπειρία έγινε επιστήμη. Οι μπιινότες έγιναν αρδευτικό σύστημα. Πόσοι το κατάλαβαν; Πόσοι συντονίστηκαν; Ελάχιστοι. Θέλει εξυπνάδα και δουλειά.

Υπάρχει ένας ρομαντικός νοικοκύρης. Ένα σπουδαίο παράδειγμα για πολλούς, για όλους μας. Ένας άνθρωπος που έπραξε και πράττει σύμφωνα με την σκέψη του, μέχρι εκεί που η γνώση του φτάνει. Είναι ο Φόρης ο Σταυράτης. Δουλευταράς. Με μια πορεία δίδαγμα.

Στην ξενιτιά έφτιαξε το κεφάλαιο, που εδώ ποτέ δε θα αποκτούσε. Και το έφερε στην πατρίδα κάνοντας το επένδυση- ελαιοτριβείο. Έφαγε μέγα χαστούκι από το κράτος. Η πρωτοτυπία θα ήταν αν τον βοήθαγε, αυτό που λέμε πολιτεία. Ανάκαμψε. Ήταν επόμενο. Έχτισε ένα πολύ όμορφο σπίτι, σε σχέση με τα κουτιά μας, στα χωράφια του, στη δουλειά του. Γεωργός- κτηνοτρόφος, απ' όλα και με ποιότητα. Με θερμοκήπιο. Χωρίς δηλητήρια, χωρίς χημικά, χωρίς απληστία και δόλο. Οι ντομάτες του τρώγονται. Το γάλα πίνεται. Τα αυγά του δεν έχουν γεύση αστακού. Διότι στη σημερινή γεωργία, τα απίδια έχουν γεύση ανανά. Υπάρχει ανάγκη ανάδειξης τέτοιων ανθρώπων.

Έχουμε να μάθουμε. Αυτούς πρέπει να τιμούμε να σεβόμαστε. Όχι τον κάθε σαλιάρη που τρέχει και κόπτεται για δημόσια αξιώματα. Τύποι σαν τον Φόρη Σταυράτη, πρέπει να εισπράττουν τον κότινο της δόξας. Αυτοί μας αποδεικνύουν, πως ο τόπος μας δεν είναι καταραμένος. Αυτοί μας εξηγούν πως το σπίτι μας γίνεται υπέροχο όταν φυτεύουμε στην αυλή του γιασεμιά και τριανταφυλλιές. Μας διδάσκουν την αγάπη και όχι τον ανταγωνισμό. Δεσπόζει, χρόνια τώρα, στον κάμπο της Μουζιάκας. Πρότυπο. Ο άλλος άνθρωπος, χωρίς πτυχία, χωρίς συμπαραστάτες. Ο εργαζόμενος, ο δημιουργικός, ο παραγωγικός.

ΕΥΓΕ!

Γιώργος Τσώμος
Απρίλιος 2004

Πηγή: [Εφημερίδα τα ΝΕΑ της Επαρχίας Φιλιατών](#)